

« AL-QAEDA »: « DE GRONDVESTEN » VAN DE TEMPEL

HET CHRISTENDOM IN DE VERDRUKKING

Op 4 en 5 juli 2001 ging in Rome de zevende bijeenkomst door van het *Verbindingscomité* tussen katholieken en mohammedanen, onder het thema: "Religie en dialoog tussen de beschavingen in het tijdperk van de mundialisering". In het eindcommuniqué van het comité werd gesteld dat « de religieuze waarden het fundamenteel uitgangspunt zouden moeten zijn » met het oog op « de vrijwaring van de menselijke waardigheid, de vreedzame coëxistentie onder de volkeren en de bescherming van het milieu ». Deze boodschap kreeg een concrete toepassing: het comité veroordeelde « de schending van de heilige plaatsen en de gebedsplaatsen in bepaalde delen van de wereld ».

Eind vorig jaar werd in Nazareth begonnen met het uitgraven van de bouwput voor een moskee recht tegenover de christelijke basiliek van de Boodschap. « Een schending van de heilige plaatsen » van de verschillende godsdiensten, of integendeel de wettige uitoefening van de godsdienstvrijheid? De franciscaanse *Custodie van het Heilig Land*, een organisme dat in naam van de katholieke Kerk instaat voor de bewaring van de heilige plaatsen, betreurde in een communiqué het genomen initiatief en herinnerde eraan « dat Yasser Arafat en de Egyptische imam Tantawi van Al-Azhar dit project van islamitische extremisten bekritiseerd hebben » (14 november 2001).

Arafat, de Palestijnse "autoriteit", "bekritiseerde" maar liet begaan... En de joodse staat? Ook. Yasser Arafat en Ariel Sharon zijn het alvast over één punt eens: **het doen verdwijnen van de christenen van hun grondgebied**. Daarom moeten de tegenwoordig zo vaak beschimpde Kruisvaarders meer dan ooit ons voorbeeld zijn: zij vestig-

den in Jeruzalem een Latijns koninkrijk om de bescherming te verzekeren van de bedevaart naar het Heilig Graf, de enige échte "heilige grond" in deze stad, want Jezus werd er begraven op de avond van Goede Vrijdag en stond er de derde dag glorieus uit de doden op.

EEN DERDE JOODSE TEMPEL?

Vorige zomer was de Tempelberg in Jeruzalem het toneel van een heftige confrontatie tussen Israëli's en

Palestijnen, waarbij aan beide zijden verschillende gewonden vielen.

De Palestijnen protesteerden tegen de symbolische eerste-steenlegging van een derde joodse Tempel, georganiseerd door Israëli'sche extremisten op enkele honderden meters van de esplanade van de Moskeeën.

De eerste Tempel werd opgericht door Salomon en werd verwoest in 586 v. Chr. Herodes bouwde op dezelfde plaats een tweede Tempel, die in 70 n. Chr. met de grond gelijk gemaakt werd. De joden restte

enkel de onderbouw van het heiligdom, de fameuze Klaagmuur.

Voor de ceremonie van de eerste-steenlegging was toelating gegeven door de regering-Sharon. In feite was dit het logisch gevolg van het bezoek dat Ariel Sharon op 25 september 2000 gebracht had aan de esplanade, totaal onverwacht en geëscorteerd door bewapende soldaten in uniform. Het bezoek werd door de Palestijnen ervaren als een regelrechte kaakslag. Sindsdien zijn de spanningen in het Midden-Oosten alleen maar verder opgelopen...

In tegenstelling tot het Heilig Graf betekent de esplanade van de Tempel helemaal *niets*, meer bepaald sedert Jezus er de verkopers van runderen, schapen en

Osama Bin Laden, publieke vijand nummer één, « een man van superieure intelligentie »: de leider van een nieuwe invasie van Jeruzalem om er « de grondvesten van de Tempel te herstellen » ?(foto Sipat)

duiven wegjoeg en de tafeltjes van de geldwisselaars omverwierp (Jo. 2, 13-16).

Op een dag «zei één van zijn leerlingen tot Hem: "Zie, Meester, wat een stenen, en wat een gebouwen!" Jezus sprak tot hem: "Ziet ge al die grote gebouwen? **Er zal geen steen op de andere blijven, maar alles zal worden verwoest**"» (Mc. 13, 1-2). En toen ze hem vroegen wanneer dat alles zou gebeuren, antwoordde Jezus: «Voorwaar, Ik zeg u: **dit geslacht gaat niet voorbij eer dit alles is geschied**» (Mc. 13, 30).

Veertig jaar later – de tijd van een «geslacht» – werd de Tempel verwoest door de Romeinen. Geen steen bleef op een andere staan. Het enige wat op zijn plaats bleef, waren «**de grondvesten**» van de immense esplanade die Herodes had laten bouwen. In het Arabisch: **'al-qawâ 'ida... AL-QAEDA!**

«EEN GAT VOL VUUR»

Onder Julianus de Afvallige (361-363) verkregen de joden van de keizer de toelating om de Tempel te herbouwen. De werkzaamheden begonnen op 18 mei 363. **Eén dag later, op 19 mei, werd alles onderbroken door een aardbeving.** Dit voorteken is zo overduidelijk bewezen dat de moderne historici het niet in twijfel kunnen trekken: «Een aardbeving en een vuur dat opschoot uit de grondvesten hebben geleid tot het stilleggen van de pas begonnen werkzaamheden, niet alleen omdat het verderzetten ervan materieel onmogelijk was, maar omdat het gebeuren begrepen werd als een goddelijke straf en een veroordeling van de onderneming» (F. Thelamon, *Païens et chrétiens au quatrième siècle. L'apport de l'Histoire ecclésiastique de Rufin d'Aquilée*, Études agustiniennes, 1981, p. 304).

Rufinus van Aquilea schreef in het begin van de vijfde eeuw, in het Latijn, de eerste geschiedenis van de Kerk der vierde eeuw. Wie zijn tekst leest, begrijpt onmiddellijk de immense weerslag van deze gebeurtenissen op de tijdgenoten:

«De laatste nacht vóór het begin van de werkzaamheden vond een geweldige aardbeving plaats. Niet alleen vlogen de rotsblokken van de funderingen in alle richtingen, maar bovendien werden bijna alle gebouwen in de buurt verwoest. De publieke portieken waar zich een massa joden bevond die zich bezighielden met de uitvoering van het werk, stortten in en verpletterden alle joden die zich daar ophielden. Toen de dag aanbrak, dachten de anderen dat zij aan de ramp ontsnapt waren en zij liepen toe om op zoek te gaan naar hen die onder de puinen bedolven waren.

«Binnen in de funderingen van de Tempel bevond zich een lokaal, waarvan de ingang lag tussen de twee portieken die ingestort waren. Men bewaarde er gereedschap en alles wat voor het werk noodzakelijk was. **Plotseling rees er een vuurbol uit op, die zich in alle richtingen verplaatste over de ganse plek, en die alle daar aanwezige joden verbrandde en doodde.** Dit voorteken herhaalde zich die dag verschillende keren en met korte onderbrekingen, en maakte zo met wrekende vlammen een einde aan de vermetelheid van dit halsstarige volk» (*ibid.*).

Françoise Thelamon zoekt een verklaring voor wat zij

«de onmogelijke heropbouw van de Tempel van Jeruzalem» noemt: de aardbeving «kan een ontploffing veroorzaakt hebben van gas dat zich opgehoopt had in een onderaardse ruimte, gevolgd door een brand die de materialen verwoestte en slachtoffers maakte».

ISMAËL UITVERKOZEN BOVEN ISRAËL !

Driehonderd jaar later vallen de Arabieren binnen in Jeruzalem. Zij zijn de afstammelingen van **Ismaël**, de zoon van Abraham en diens slavin Hagar: «Sarai, de vrouw van Abraham, had hem geen kinderen geschonken. Maar zij had een Egyptische slavin, Hagar genaamd. En Sarai zei tot Abraham: "Zie, Jahweh heeft mijn schoot gesloten. Ga dus tot mijn slavin [...]" Abraham hield gemeenschap met Hagar, en zij werd zwanger. [...] Zo schonk Hagar aan Abraham een zoon, en hij noemde de zoon die Hagar hem baarde **Ismaël**» (Gen. 16).

Op de esplanade van de Tempel bouwen de veroveraars hun moskeeën... vol ongerustheid en schrik, en zich afvragend of het vuur opnieuw zal opvlammen uit de «grondvesten», **'al-qawâ 'ida!** De auteur van de Koran gaat er inderdaad van uit dat «het vuur» nog altijd in «het gat» verscholen zit. **Maar deze keer gebeurt er niets: God spaart de kinderen van Ismaël.** «Terwijl gij u toch bevondt aan de rand van een gat [vol] vuur, heeft Hij u gered» (soera 3, vers 103).

Zo zijn de Arabieren, «kinderen van Ismaël», erin geslaagd «om de grondvesten van de Tempel te herstellen» (3, 127), terwijl de joden, «kinderen van **Israël**» (of Isaäk), daarin gefaald hadden. Die triomf is tot op vandaag in het stadsbeeld van Jeruzalem merkbaar: het achthoekige gebouw dat bekend staat als de Rotskoepel, opgericht onder Abd el-Mâlik (685-705), domineert de hele stad, en de gigantische esplanade die Herodes had laten aanleggen is het heiligdom van de islam geworden. De joden daarentegen schreien zich de ogen uit hun hoofd... aan de Klaagmuur, ónder de esplanade.

En de christenen? Zij kunnen alleen maar «vluchten», en daarmee de raad van de Heer volgen: «**Wanneer gij dus de gruwel van de ontheiliging [...] in de heilige plaats zult zien staan – die het leest, begrijpe het! – laat hen die in Judea zijn dan naar de bergen vluchten...**» (Matt. 24, 16).

HET GROTE PROJECT VAN EEN BEDOEÏEN

De stichter van de islam, die ook de auteur van de Koran is, heeft in zijn tijd een geniale constructie opgezet. Hij nam van Sint-Paulus heel diens theologische argumentatie over, met één doel voor ogen: **het bevestigen van de duurzaamheid van het verbond van God met Abraham EN ISMAËL** (niet Israël!), **de voorvader van de Arabieren!**

In de Galatenbrief dient Sint-Paulus de joden van antwoord die schermen met de Wet, door te verwijzen naar de beloften gedaan aan Abraham 430 jaar vóór de afkondiging van de Wet: «**Een vroegere geldige wilsbeschikking van God wordt niet ongeldig gemaakt door een Wet die vierhonderd dertig jaar later komt, zodat de Belofte zou komen te vervallen**» (Gal. 3, 17).

De auteur van de Koran gebruikt dezelfde redenering om zijn eigen visie door te drukken. Hij stelt dat vóór het

Aan de noordzijde van de oude stad Jeruzalem ligt de berg Moria, waarheen Abraham volgens de traditie trok om daar zijn zoon Isaäk aan God te offeren (Gen. 22, 2). Duizend jaar later bevond zich op deze plaats de dorsvloer van Ornan de Jeboesiet, die door koning David gekocht werd om er een altaar op te richten en een offer te brengen dat de redding van de stad bewerkstelligde (2 Sam. 24, 18-25). Davids zoon Salomon bouwde op deze plek de Tempel (2 Kron. 3, 1), die door Jahweh zelf geheiligd werd: « Mijn Naam zal Ik er voor eeuwig doen wonen, mijn ogen en mijn hart zullen er altijd op gericht zijn » (1 Kon. 9, 3)... op voorwaarde dat Israëel niet ontrouw zou worden. Toen dat toch gebeurde, kwam de vreselijke straf van een totale verwoesting in 586 vóór Christus. Na hun terugkeer uit de ballingschap bouwden de Israëlieten een tweede, bescheidener Tempel, die door koning Herodes vergroot en verfraaid werd. Ook die werd met de grond gelijk gemaakt, volgens de voorspelling van Jezus (Marc. 13, 2). Zes eeuwen later kondigt de Koran aan dat « Abraham de grondvesten van de Tempel zal herstellen met *Ismaël* » (II, 127). Tot op vandaag domineert de « Rotskoepel » van de Arabieren geheel Jeruzalem, en de esplanade van de Tempel is het heiligdom van de islam geworden. De joden hebben slechts toegang tot de « Klaagmuur », vooraan op de foto.

verbond met de kinderen van Israëel – dat degenereerde tot een « schisma » waarbij « joden » tegenover « nazôreeërs » (christenen) kwamen te staan – door God een ander en ouder verbond gesloten werd: **het verbond met de kinderen van de slavernij, met Ismaël en zijn nageslacht**. Joden en nazôreeërs zijn het ware geloof afgevalen. « *Daarom zal Abraham de grondvesten ('al-qawâ'ida) van de Tempel herstellen met Ismaël.* » En de wereld zal eindelijk vrede kennen...

Als deze visie niets anders dan een uitvindsel was, zonder bijbels fundament, zou ze vroeg of laat weggehoond zijn, en zou ze er ongetwijfeld nooit in geslaagd zijn zichzelf aan miljarden mensen op te dringen als goddelijke openbaring. Men moet echter erkennen dat er waarheid in de redenering schuilt. Het teken van het verbond is de besnijdenis: inderdaad werd Ismaël besneden vóór Isaäk (Gen. 17, 23-26). Heeft Sint-Paulus zelf trouwens niet geschreven dat het eerste verbond

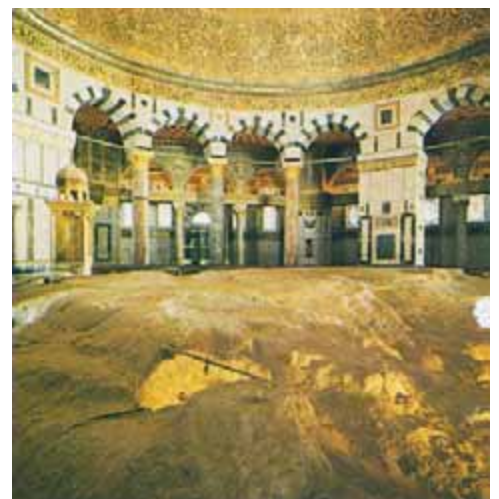
te maken heeft met de Sinaï « *en dat is Hagar, want de Sinaï ligt in Arabië* » (Gal. 4, 24-25)?

Het eerste verbond is Hagar, de moeder van Ismaël, voorvader van de Arabieren... Zo luidt de kerngedachte van de Koran, en deze gedachte is wezenlijk anti-christelijk. De exclusieve uitverkiezing van Isaäk, zijn uitzonderlijk privilege, wordt opzijgeschoven ten voordele van Ismaël en zijn ras. De onderlinge strijd en concurrentie tussen het jodendom en het christendom beschouwt de auteur van de Koran als een « schisma » van latere datum, *na* het eerste verbond van een God die niet verandert.

De schrijver van de Koran heeft dus niet de bedoeling een derde godsdienst te stichten: hij wil veeleer de twee andere godsdiensten afschaffen door het herstel van wat hij als de enige authentieke traditie in Abraham beschouwt.

Hoe moeten wij ons die stichter van de islam voorstellen? Abbé de Nantes noemt hem « *een Himyaritisch stamhoofd* » uit het zuiden van het Arabisch schiereiland:

Het interieur van de Rotskoepel. Vier deuren geven toegang tot twee concentrische kooromgangen die van elkaar gescheiden zijn door colonnades. In het centrum is de kale rotsgrond te zien. Deze kalksteenrots, vlak onder de koepel, diende als ondersteuning voor hetzij het Heilige der Heiligen, hetzij het Altaar van de Brandoffers in de joodse Tempel. In de tijd van de kruistochten werd de rots door de Tempeliers bewerkt voor de oprichting van een christelijk altaar, waarop het Heilig Misoffer werd opgedragen.

De Rots van onderuit gezien, het hoogst gelegen punt van de Tempelberg of berg Moria: « de grondvesten ('al-qawâ'ida) van de Tempel ».

« DE STORM VAN HET GELOOF IS LOSGEBROKEN »

« Ik zeg dat de toestand klaar en duidelijk is. Na het resultaat dat we bereikt hebben en nadat de regering in Amerika gesproken heeft, te beginnen met Bush, de wereldwijde leider van de ongelovigen, zijn hij en zijn medestanders met de macht van hun legers binnengevallen en hebben ze zelfs landen die de islam belijden tot verraad gebracht. Ze keren Allah de rug toe om de islam te bekampen en mensen in naam van het terrorisme te onderdrukken.

Onze prestatie heeft de wereld in twee kampen verdeeld: het kamp van de gelovigen en dat van de ongelovigen. Elke moslim moet zich nu inzetten om zijn godsdienst te laten zegevieren. De storm van het geloof is losgebroken. **De storm van de verandering komt eraan en zal de onderdrukking van het rijk van Mohammed wegvegen.**

Allah is groot. Moge de islam zijn trots herwinnen!

(uit de toespraak van Osama Bin Laden op 7 oktober 2001)

« ... een belezen en zeer godsdienstig man die onderricht ontvangen had in de beste joodse én christelijke scholen. Hij voelde zich innerlijk verlicht, geroepen en aangespoord om de bewijsvoering van Sint-Paulus om te draaien ten voordele van Ismaël, in de overtuiging dat daarmee de broederlijke vrede zou bereikt worden die God op het oog had en die nu eindelijk realiseerbaar werd » (in: Bruno Bonnet-Eymard, *Le Coran, traduction et commentaire systématique*, tome 1, nawoord, pp. 338-339).

« ARABIA FELIX »

“Himyar” is de naam van het uiterste zuiden van het Arabisch schiereiland, waar nu Jemen ligt. De Ouden spraken over *Arabia felix*, het vruchtbare land met de groene valleien dat al heel vroeg bewoond en gecultiveerd werd. Hier kwamen staten tot ontwikkeling die door de Bijbel gekend zijn en die opnieuw ontdekt werden door de moderne archeologie: denken we b.v. aan het rijk van de koningin van Sjeba, die Salomon bezocht in het jaar 1000 v. Chr.

Dit gebied was in de vierde eeuw van onze tijdrekening het voorwerp van een poging tot Romeins-christelijke missionering. Maar de kolonisatoren slaagden niet in hun onderneming: **ze kwamen in botsing met de invloedrijke plaatselijke joden van de Diaspora.** Dezen gingen onmiddellijk in het tegenoffensief: « *Jemen was op het einde van de vierde eeuw het theater van een grootscheepse verjoodsingspolitiek, zonder voorgaande en zonder gelijke in die tijd in het Oosten* » (o.c., p. 285).

Ook de volgende eeuwen bleven christenen en joden in een bittere strijd gewikkeld om de suprematie in het zuiden van het schiereiland. De Byzantijnen stuurden monniken en priesters, die overal in Jemen kerken bouwden en vele Arabieren bekeerden. De joden ageerden heftig tegen deze « partij van het buitenland ». « *De spanning neemt ernstig toe in het begin van de zevende eeuw, met de inval van de Perzen. De joden haasten zich om de bondgenoten van de invallers te worden, met het oog op het herstel van het “rijk van Salomon”, tegen “Babylon” [Byzantium], en in de hoop op een terugkeer... naar Jeruzalem!* » (o.c., p. 308).

Tegen deze achtergrond moeten wij het optreden van de auteur van de Koran zien. Tegenover de strijd tussen « joden » en « nazoreeërs » stelt hij een derde weg voor: « *Het is niet “hij die jood of nazoreeër is” maar “hij die zichzelf tot volmaaktheid (‘aslama) brengt voor God en die sterk blijft” die “zijn beloning zal verwerven bij zijn Meester, zonder schaduwvlek, en niet zal vergaan”*

(soera II, 111-112) » (ibid.). Dat is de ware betekenis van het woord islam: ‘*aslim*, « wees volmaakt »!

Deze ambitieuze poging om allen te verenigen in Abraham en van Jeruzalem de hoofdstad van een universele godsdienst te maken, mislukte echter. In plaats van de vijandige broeders, joden en christenen, met elkaar te verzoenen, slaagde de schrijver van de Koran slechts in **de stichting van een derde godsdienst, die de doodsvijand zou worden van de twee andere!**

EEN NIEUWE INVASIE VAN JERUZALEM ?

Osama Bin Laden bevond zich niet in de grotten van Tora Bora die door de anti-Talibancoalitie veroverd werden. Sommigen denken dat hij zich nog altijd in Afghanistan schuilhoudt, maar de kans is groot dat hij op tijd de grens met Pakistan overgestoken is.

Dat Bin Laden intelligent is, staat buiten kijf: men hoeft slechts zijn gezicht te bestuderen om dat te weten. De naam alleen al van zijn organisatie, Al-Qaeda, is een bewijs van superieure intelligentie: **hij heeft voor zijn netwerk het sleutelwoord gekozen dat in de Koran de eeuwenoude ambitie uitdrukt van de Arabieren, kinderen van Abraham door Ismaël.** Daarmee toont Bin Laden zich de waardige opvolger van de auteur van de Koran.

De “Saoedische miljardair” heeft dezelfde weg afgelegd als « *het Himyaritisch stamhoofd* » dat aan de oorsprong van de islam staat: « Het economisch en financieel imperium van de Bin Ladens werd in het begin van de eeuw gesticht door de patriarch, Mohammed Awad. Deze werd geboren in Jemen en vestigde zich vanaf 1928 in Saoedi-Arabië. Zeer vroeg al was de familie nauw betrokken bij het ontstaan en de vorming van het wahhabitisch koninkrijk onder Abd-al-Aziz » (J.-Ch. Brisard en G. Dasquié, *Ben Laden, la vérité interdite*, 2001, p. 149).

Dertien eeuwen na de eerste opmars van de Arabische bedoeïenen naar Jeruzalem, waar zij « **de grondvesten van de Tempel wilden herstellen met Ismaël** », verkondigt de organisatie *Al-Qaeda* van Osama Bin Laden nogmaals hetzelfde einddoel, dat gebaseerd is op de superioriteit van het ras van Ismaëls afstammelingen. **Op het moment waarop het jodendom en zijn substituut het christendom allebei door decadentie verschrompelen en verdwijnen, geeft Osama Bin Laden de islam een nieuw elan en roept hij op tot de verovering van Jeruzalem om er de grondvesten (‘*al-qawâ’ida*) van de Tempel te herstellen!** Een nieuwe en angstaanjagende *Hegira* staat voor de deur... En wie zal ons daartegen beschermen?

broeder Bruno Bonnet-Eymard

« DE KORAN VERKLAREN VANUIT DE KORAN »

Broeder Bruno Bonnet-Eymard heeft zich gedurende meer dan dertig jaar toegelegd op het wetenschappelijk onderzoek van de Koran. Naar het voorbeeld van de Bijbelexegese en geholpen door zijn grondige kennis van het Hebreeuws en het Arabisch ondernam hij « de verklaring van de Koran vanuit de Koran » en trachtte hij de tekst in zijn oorspronkelijke vorm te herstellen, gezuiverd van alle onwetenschappelijke interpretaties en legenden. Zijn hypothese daarbij was dat de taal van de Koran van Hebreeuwse oorsprong was.

Het eerste resultaat van dit titanenwerk verscheen in boekvorm in 1988: *Le Coran, traduction et commentaire systématique, tome I*. Het ging hier om een volledig nieuwe én samenhangende vertaling van de soera's I en II met een

systematisch commentaar. In 1990 verscheen het tweede deel, gewijd aan soera III, dat de intuïties van de auteur nogmaals bevestigde, en onlangs het derde deel (soera's IV en V).

Het gevaar bestond dat dit werk, dat zoals verwacht tot een grondige herziening leidt van de geschiedenis van Mohammed, de verontwaardiging zou opwekken van de moslims. Maar pater Théry O.P., aan wie broeder Bruno veel te danken heeft, had al opgemerkt: « *De moslims zijn niet zozeer gehecht aan de heiligheid van hun profeet maar wel aan de heiligheid van hun Boek, dat zij in dezelfde mate vereren als de joden de Torah en de christenen het Evangelie.* » De vertaling brengt de authentieke tekst aan het licht, en deze heeft niets onwaardigs of choquerends, integendeel! Het ge-

niale project van een geniaal auteur komt voor het eerst in al zijn rijkdom en kracht naar voren...

« *De Koran is een boek dat voor de eigen gelovigen gesloten blijft. Ze citeren het al duizend jaar zonder het echt te begrijpen* », schreef abbé de Nantes bij de publicatie van het eerste deel van de vertaling. « *Vanaf nu wordt de dialoog mogelijk, op deze objectieve, wetenschappelijke basis.* » Gedaan met alle irrationele vijandigheid, rivaliteit, misprijzen en haat. De duidelijkheid die broeder Bruno met zijn levenswerk geschaapt heeft, schept tegelijkertijd ook de ruimte voor échte bekering...

Lezers van wie de interesse gewekt is, kunnen voor meer informatie en voor de bestelling van de boeken rechtstreeks terecht bij: *Maison Saint-Joseph*, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes (Frankrijk).

De nauwe band tussen de Bijbel en de Koran wordt hieronder visueel in beeld gebracht. De zwarte Hebreeuwse woorden zijn citaten uit het Oude Testament; de rode woorden zijn er de Arabische omzetting van. Zo lezen we links wat Jahweh tot Abraham zei: « hawêi šelîm », wat betekent: « wees volmaakt! ». In het Arabisch wordt dat: « 'aslim », het woord waarvan « islam » en « moslim » afstammen, en dat totaal verkeerdelijk tot nu toe vertaald werd als « onderwerp u! ».

Frère Bruno Bonnet-Eymard

Licencié ès Lettres

LE CORAN

TRADUCTION ET COMMENTAIRE SYSTÉMATIQUE

הו' שלם
الاسلام

“ Sois Parfait ”

TOME I

Sourate I : LA BÉNÉDICTION

Sourate II : DIEU DES DÉLIVRANCES

איש-חמדות
محمد

“ bien-aimé ”

TOME II

Sourate III : DIEU DES DÉLIVRANCES

et

cinq études linguistiques et historiques :

Jésus, Mahomet, La Mecque, Satan, Badr

אלהים
الاهم

“ Elohîm ”

TOME III

Sourate IV : LE DIEU DES FÉCONDITÉS

Sourate V : C'EST LE DIEU QUI EST ROI !

et
une étude linguistique et historique :

la Ka'ba

HET RUSSISCH MIRAKEL

Op 24 december 2001 hebben de Moskovieten de kou getrotseerd om, via in de straten geplaatste schermen, de toespraak op televisie van Vladimir Poetin te kunnen volgen. Gedurende tweeënehalf uur antwoordde de president rechtstreeks op een vijftigtal vragen die gekozen waren uit een geheel van vierhonderdduizend, allemaal gesteld door medeburgers die hem, zonder omhaal van woorden, interpelleerden over de vertraagde uitbetaling van de lonen, de ontoereikendheid van de pensioenen, de strijd tegen het alcoholisme en over alle kwalen waaraan zijn volk lijdt.

Het dient gezegd dat Vladimir Poetin niet bang is van de waarheid omdat hij « *de belangen van het volk in zijn geheel verdedigt en niet, zoals Jeltsin, enkel die van een kleine groep* », oordeelt Mikhail Gorbatsjov die zonder voorbehoud de politiek van de jonge president goedkeurt. Hij is niet de enige: « Sinds hij tweeënehalf jaar geleden aan het hoofd van het land kwam, eerst als Eerste Minister van een verzwakte Boris Jeltsin, daarna als President nadat hij het al tijdens de eerste ronde van de verkiezingen gemakkelijk gehaald had, is zijn populariteitsscore nooit onder de 70 % gezakt, een cijfer dat hem vele Westerse staatshoofden zouden benijden » (*Ouest-France* van 24 december 2001). Om niet te zeggen allemaal! En niemand denkt eraan dit record in vraag te stellen!

EERST HET KONINKRIJK GODS

In Rusland « *hebben de godsdienstige plechtigheden de congressen van de communistische partij vervangen* », stelt het dagblad *Izvestia* verwonderd vast. ***Deze verrijzenis van het Heilige Rusland, na zestig jaar communistische slavernij, is het werk van Vladimir Poetin***, zoals eertijds de terugkeer van het Hebreeuwse volk uit de Babylonische ballingschap het werk was van Cyrus, de koning van de Meden. Maar het is de Heilige Maagd die alles met soevereine Hand leidt, volgens haar beloften van 13 juli 1917: « ***Als men luistert naar wat ik vraag, zal Rusland zich bekeren en zal men vrede kennen.*** »

Deze goddelijke beloften ten gunste van Rusland zijn in feite het weer oproepen van het land om « *de behoeder van het christendom* » te zijn, volgens een uitdrukking die Vladimir Poetin zelf dierbaar is – een bewijs van zijn diepgaande kennis van de “gewijde” geschiedenis van zijn land.

Toen de Russische president op 15 januari jl. dineerde met de Franse president Jacques Chirac heeft hij deze laatste misschien wel herinnerd aan de slag van Borodino (7 september 1812), waar prins Koetoesov een halt toeriep aan de legers van die “razende gek” *Buonaparte*. De Russen vochten er als goede christenen, voor hun geloof en hun vrijheid, tegen de *Franse duivels*, de goddeloze revolutionairen die de plaag van Europa geworden waren.

Ook vandaag vormen de Russen de voorhoede van de Kruistocht – want zo moeten we deze strijd noemen – tegen de islam.

In de Kaukasus is hen uiteindelijk vrij spel gegeven om Tsjetsjenië te pacificeren. In de Afghaanse hoofdstad Kaboel keren ze terug als weldoeners. Op 26 november van vorig jaar landden twaalf grote Iljoesjin-vrachtvliegtuigen te Bagram, waardoor de Russen iedereen te snel af waren. Naast humanitaire hulp brachten ze alles mee wat nodig was om een belangrijke diplomatieke zending op te zetten in Kaboel.

EEN RUSSISCHE KATHOLIEKE FALANX

Onder de naam “Falanx” werd in Rusland een katholieke nationalistische beweging opgericht die zich baseert op generaal Franco, in wie deze falangisten een heilige zien.

« José Antonio Primo de Rivera werd vermoord op een 20ste november en Franco is op een 20ste november gestorven. Een verrassend toeval. Om die reden hebben we deze datum gekozen om onze organisatie op te richten, twee jaar geleden », verklaart de leider van deze beweging, Igor Grigorjevitsj Lavrinjenko, zevenendertig jaar, licentiaat in de rechten en parlements lid sinds 1989.

« We hebben niet de pretentie een belangrijke partij te stichten. We verlangen enkel om de sluitsteen te zijn van de Russische nationale patriottische beweging », legt Lavrinjenko uit. Hun embleem: de tweekoppige adelaar van de tsaren, maar met het kruis van Malta rond de nek en in zijn klauwen de pijlen van de Spaanse *Falange* (*El Mundo*, Madrid).

Sinds het aantreden van Poetin, ex-KGB-er, op 7 mei 2000, gaat het met Rusland dezelfde weg op als met Portugal na de staatsgreep van Sidonio Pais, oud-vrijmetselaar, op 8 december 1917. 's Anderendaags al, op 9 december, riep deze dictator-weldoener de bisschoppen terug uit ballingschap. De 22ste hief hij het verbod op de eredienst op in de kerkelijke gebouwen die door de Republiek genaast waren. Op 3 januari 1918 werd de commissie voor de uitvoering van de wet op de scheiding van Kerk en Staat ontbonden, in afwachting van de wijziging van de wetgeving. Voor de soldaten die naar het front van de Grote Oorlog gestuurd waren, werd het militaire aalmoezenierschap opnieuw ingesteld.

In Rusland toont de televisie vandaag priesters die de soldaten zegenen die vertrekken naar Tsjetsjenië, of die de zetel van het ministerie van Volksgezondheid of zelfs de werf van de toekomstige luchthaven van Cheremetjevo zegenen. Een samenwerkingsraad werd opgericht tussen het ministerie van Opvoeding en de orthodoxe kerk om het drugsprobleem te bestrijden. Voornaamste therapie: sinds september 2000 komt theologie voor in het programma van de hogere studies aan alle openbare instellingen. Zelfs het hoofd van de “communistische partij”, Gennadi Zjoeganov, bekend zich tot aanhanger van de Orthodoxie. Kortom, ***iedereen begrijpt dat de godsdienst de essentiële voorwaarde is voor het welzijn van het land.***

Het enige wat nog ontbreekt, is de hereniging met de Rooms-katholieke Kerk. Maar dat is het lastigste punt! Onze-Lieve-Vrouw van Fatima zal dit grote mirakel voltrekken, op één voorwaarde: dat de Paus « ***zich verwaardigt*** », in vereniging met alle bisschoppen van de wereld, Rusland toe te wijden aan het Onbevlekt Hart van Maria.

« *Alles is in Gods handen* », zei onlangs generaal Georgui Poltavsjenko, oudgediende van de KGB, vertegenwoordiger van het staatshoofd in het centrum van het land. Voegen we daaraan toe: en in die van de Moeder Gods, *Theotokos*, de Maagd met het Onbevlekt Hart.

EN HET OVERIGE ALS TOEGIFT

« ***Dé gebeurtenis van het jaar, dat is Rusland*** », zegt een beheerder van fondsen bestemd voor de « opkomende landen »: over het krediet dat zij aan dit land gegeven hebben, zijn de investeerders in 2002 het meest gerust, want Rusland ontsnapt aan de vertraging van de wereldeconomie.

President Vladimir Poetin spreekt via een groot televisiescherm « zijn » Russen toe: Moskou, 24 december 2001 (foto AFP / Sergej Ilnitsky).

« De Russen hebben zich zelfs de luxe veroorloofd niet in te gaan op het voorstel tot verlening van kredieten dat gedaan was door een afvaardiging van het Internationaal Muntfonds in Moskou, voor het geval dat de koers van het zwarte goud zou blijven zakken » (*Les Échos* van 13 december 2001).

Niet alleen ontvangt Rusland van het IMF geen leningen meer sinds twee jaar, maar het is er zelfs in geslaagd zijn schulden vroegtijdig terug te betalen. De experts van het IMF zijn dus terug vertrokken uit de Russische hoofdstad met de zekerheid dat het land op de goede weg is, dankzij het « ruime overschot op de balans van lopende uitgaven », en dankzij het « relatief comfortabele » niveau van de reserves en deviezen.

Het Russisch groeipercentage bedraagt dit jaar 5,5 %: één der hoogste ter wereld. Het is de vrucht van hervormingen die sedert twee jaar werden ingezet onder de impuls van Vladimir Poetin. Het IMF verklaarde « onder de indruk te zijn van het ritme van de structurele hervormingen » van dit jaar, en verwacht dat dit zo zal blijven het volgende jaar.

Het jaar 2002 zal dus het jaar van Rusland zijn. Niet enkel in economisch en financieel opzicht: de Heilige Maagd heeft beloofd dat er na de bekering van Rusland « **een zekere tijd van vrede aan de wereld gegeven zal worden.** » Deze vredesbemiddeling is al werkzaam. Generaal Joeri Baloejevski, de nummer twee van de legerleiding, heeft de Verenigde Staten verwittigd: « Er zal vanwege Rusland nooit enige toegeving zijn inzake de ABM- en START-verdragen. De problemen van strategische stabiliteit kunnen niet met alleen maar een handdruk opgelost worden. » Allusie op het bezoek van Vladimir Poetin aan George Bush op diens ranch in Texas...

Generaal Gromov, de laatste Russische generaal die in Afghanistan gediend heeft, waarschuwt dat de oorlog verre van afgelopen is en dat de Russische soldaten « onder geen enkel voorwendsel opnieuw een voet in Afghanistan mogen zetten. We hebben er vijftienduizend mensen verloren. We geven de Amerikanen inzage in onze informatie over Bin Laden en de netwerken van Al-Qaeda, en we hebben hen de toelating gegeven om over te vliegen, op te stijgen en te landen, maar méér zullen we niet doen! »

Van evenveel wijsheid en inzicht getuigt de visie van generaal Alexander Lebed, een andere oudgediende van Afghanistan en momenteel gouverneur van Siberië, die denkt dat men zich mag verwachten aan « een langdurige en meedogenloze oorlog, want verschillende generaties kennen slechts het fanatisme in naam van Allah, en de oorlog. »

Voor het ogenblik leidt de escalatie van de Amerikaanse oorlog tegen het terrorisme recht naar een nieuwe « Golf-oorlog ». Op 11 december kondigde George W. Bush aan dat de volgende prioriteit zou zijn te beletten dat de « *rogue states* » (de *schurkenstaten*) nucleaire, chemische en biologische wapens kunnen ontwikkelen. Men mag zich dus vanaf nu verwachten aan Amerikaanse operaties in het Nabije Oosten, in het bijzonder in Irak. Op hetzelfde ogenblik beloven de bendes van Hamas « het leven [van de Israëliërs] tot een ondraaglijke hel te maken ».

Waarop wacht de Paus? Hij alleen kan bewerken dat de bemiddelingsrol van Rusland de overhand krijgt. Hij alleen kan het schitterend mirakel bekomen van de bekering van het land door de toewijding ervan aan het Onbevlekt Hart van Maria. Maar de gedachten van Joannes-Paulus II gaan duidelijk een andere richting uit...

broeder Bruno Bonnet-Eymard

DE APOSTASIE VAN ASSISIË

« Wat heeft het licht gemeen met de duisternis? » Sint-Paulus, 2 Cor. 6

Op donderdag 24 januari 2002 was het Italiaanse Assisië voor de tweede keer het toneel van een « inter-religieuze samenkomst » op initiatief van Paus Joannes-Paulus II. Een hoogfeest en een belangrijke bijdrage tot de wereldvrede? Veeleer een dag van schande, want hoe moet anders genoemd worden « *het afvallen van de levende God* » (Heb. 3, 12)? Eerder dan het hoofd van Christus' Kerk op aarde was Joannes-Paulus II in Assisië de president van de « MASDU », het « Mouvement pour l'Animation Spirituelle de la Démocratie Universelle ». Deze term bedacht door abbé de Nantes is helaas meer dan ooit realiteit aan het worden...

DE CULTUS VAN ASTARTE

« Onder een grote tent op het plein voor de benedenerkerk van de basiliek van Franciscus zat de paus tussen de leiders van de verschillende godsdiensten. De inrichting van de ruimte was sober. Tegen een rode achtergrond was er slechts een vijgenboom [*sic*] als decoratie opgesteld » (*Katholiek Nieuwsblad*, 1 feb. 2002, p. 16).

Misschien had de redacteur van het *Katholiek Nieuwsblad* die zich van boom vergiste de vijgenboom in gedachten waarvan in het Lucasevangelie sprake is: de boom zonder vruchten die maar beter omgehakt kan worden (Lc. 13, 7). Het zou een symbool voor de bijeenkomst van Assisië kunnen zijn... Maar het *Katholiek Nieuwsblad* is zo kritiekloos positief over elk initiatief van de Paus dat het hier wel om een echte vergissing zal gaan.

In werkelijkheid zaten « de leiders van de verschillende godsdiensten » geschaard rond een *olijfboom*, « het symbool van de vrede ». Een vreemd beeld, die olijfboom die als een voorwerp van verering in het centrum van de bijeenkomst stond – als de heilige paal van de heidense godin Astarte, de Semitische vegetatie- en vruchtbaarheidsgodin tot wiens cultus religieuze prostitutie behoorde (cf. A. Van den Born e.a., *Bijbels woordenboek*). In die zin was de olijfboom van Assisië ongetwijfeld « een gruwel in de ogen van God ».

Nergens was het Kruis van Christus te zien. Jezus-Christus was ook elders in Assisië ongewenst: « Kruisbeelden waren verwijderd op plaatsen waar niet-christenen zouden bidden, zoals ook overige religieuze symboliek vrijwel geheel ontbrak », schrijft het *Katholiek Nieuwsblad*.

In de Hebreeënbrieff spreekt Sint-Paulus met de grootste gestrengheid over hen die zich schuldig maken aan **apostasie**, dat wil zeggen het afvallen van het geloof in God, Vader, Zoon en Heilige Geest, dat zij bij het doopsel ontvangen hebben: « *Want het is toch onmogelijk om hen die eenmaal verlicht zijn geweest, de hemelse gaven hebben gesmaakt, de Heilige Geest hebben ontvangen, het heerlijk woord Gods en de krachten der toekomstige wereld hebben geproefd, maar afgefallen zijn – het is toch onmogelijk om hen een tweede maal tot bekering op te wekken, omdat ze, zover het hun betreft, de Zoon van God opnieuw hebben gekruisigd en bespot* » (Heb. 6, 4-6).

Jezus alleen is God, met zijn Vader en de Heilige Geest. Jezus is de enige Deur van het heil, met zijn Heilige Moeder. Noch op de aarde, noch in de hemel is er een andere naam waardoor wij kunnen gered worden van de verschrikkelijke ellende waarin de wereld wegzinkt. « *Ik ben de deur: als iemand door Mij binnentreedt, zal hij veilig zijn* » (Jo. 10, 9).

Deze waarheid heeft de Kerk gedurende tweeduizend jaar verkondigd en beleefd. En nu zouden wij plotseling een andere « Deur » zoeken dan Jezus-Christus!

DE THEORIE VAN DE « ANONIEME CHRISTENEN »

De « leiders van de verschillende godsdiensten » waren met honderdvijftig: orthodoxen, protestanten, anglicanen, joden, moslims, boeddhisten, hindoes, sikhs, animistische tovenaars enz. Anders dan in 1986 ontbraken deze keer enkele grote tenoren op het appèl: de Dalaï-Lama; de grote imam van Al-Azhar, sjeik Mohammed Sayer Tantawi; de twee opperrabijnen van Israël, Basjki Doron en Israël Meir Lau; en tenslotte de zelfverklaarde “aartsbisschop” van Canterbury, Dr. George Carey. Maar ook deze afwezigen erkennen in Joannes-Paulus II de leider van de « inter-religieuze bijeenkomst ».

De Paus kent zichzelf geen hoger gezag toe boven de anderen: de godsdienstvrijheid, zoals ze geproclameerd werd op het Tweede Vaticaans Concilie, is in zijn optiek gelijk voor allen. Zo is hij ertoe gekomen het transcendente gezag en de goddelijke volmaaktheid van de Rooms-katholieke godsdienst waarvan hij de behoeder is, over te dragen op alle religies, alsof zij allemaal in hun oorsprong gelijk zouden zijn aan het katholicisme en inhoudelijk ermee vergelijkbaar.

Hij noemde de vertegenwoordigers van die religies dan ook « *broeders en zusters* », zonder enig onderscheid te maken. Maar vooral kondigde hij hen aan « *welke de deur van Jezus* » is **op een manier die radicaal tegengesteld is aan het onderricht van zijn voorgangers**. Joannes-Paulus II is een aanhanger van de theorie van Karl Rahner, die alle overtuigde gelovigen en mensen van goede wil van alle godsdiensten ter wereld « *anonieme christenen* » noemt. De Zoon van God heeft volgens deze theorie bij zijn menswording aan alle mensen *in zekere zin* zijn goddelijkheid doorgegeven. Dit is het fundament van de « *cultus van de mens* » die door Paulus VI gevierd werd bij de sluiting van het Concilie. De geopenbaarde godsdiensten, het jodendom en zijn opvolger het christendom, zijn in die visie geen vijanden van de (valse) godsdiensten maar hun gidsen: ze zijn als oudere zussen die geroepen zijn om « *zich ten dienste te stellen van de groei van heel de mens en van elke mens* », zoals de Paus het al op 22 december 1986 uitdrukte.

Een verontwaardigde abbé de Nantes schreef na de eerste bijeenkomst van Assisië: « *De Kerk wordt er door de Paus toe gedwongen in alle valse godsdiensten niet langer dwalingen en verschrikkingen te zien waardoor de duivel de zielen gevangen houdt. De Kerk mag deze*

religies niet meer aanklagen en ze mag ze niet meer bestrijden om de volkeren voor Christus, hun enige Verlosser, te winnen » (Franse CRC nr. 230, feb. 1987, p. 7).

Van Sint-Paulus tot de H. Pius X heeft de Kerk zich altijd met klem verzet tegen de denkwijze van de huidige Paus: « *Wat overeenkomst is er tussen Christus en Belial, of wat heeft de gelovige met de ongelovige gemeen? En wat heeft een tempel Gods met afgoden uit te staan? Welnu, wij zijn een tempel van de levende God. [...] Daarom dan: gaat van hen weg en zondert u af, zegt de Heer » (2 Cor. 6, 15-17).*

OOORLOG EN VREDE

Wat heeft deze bijeenkomst voor de wereldvrede opgeleverd? In zijn slottoespraak zei de Paus: « Wij zijn als vredespelgrims naar Assisië gekomen om ons voor God te bezinnen op onze verplichting voor de vrede, om Hem het geschenk van de vrede te vragen... »

In 1916 gaf de Hemel in Fatima een duidelijk antwoord. Portugal was dat jaar in de Eerste Wereldoorlog betrokken geraakt. De Engel van de Vrede verscheen aan Lucia, Francisco en Jacinta en zei: « *Bid, bid veel. De Heilige Harten van Jezus en Maria willen langs jullie om medelijden bewerkstelligen. Bied de Allerehoogste gedurig gebeden en offers aan.* » Toen Lucia vroeg hoe zij zichzelf moesten offeren, sprak de Engel: « *Bied God een offer aan van alles wat jullie kunnen, als eerherstel voor de zonden waardoor Hij beledigd wordt en als smeekbede voor de bekering van de zondaars. Op die manier zullen jullie vrede over jullie vaderland verkrijgen. Ik ben zijn beschermengel, de Engel van Portugal. Bovenal moeten jullie met onderdanigheid het lijden dat de Heer jullie zal zenden aanvaarden en verdragen.* »

De Engel laat de herdertjes niet bidden voor de vrede. Zij moeten bidden tot eerherstel voor de zonden waardoor God beledigd wordt en voor de bekering van de zondaars. De oorlog is het loon van de zonde. Maar *wie bidt en offers brengt tot eerherstel voor de zonde krijgt het geschenk van de vrede daar bovenop.*

Sinds de openbaring van de twee eerste delen van het Geheim van Fatima, in 1941, weten we dat God de zorg om de vrede toevertrouwd heeft aan zijn Moeder. Zij is de Middelaar: « *Als men naar mij luistert, zal Rusland zich bekeren en zal men vrede kennen.* » Maar nog nooit hebben de Pausen – met uitzondering van Joannes-Paulus I – naar Onze-Lieve-Vrouw geluisterd. De vrede is daarom verder af dan ooit.

In Assisië werd geen enkel gebed voor de bekering van de zondaars gezegd. Er was die dag zelfs geen Mis in Assisië. Onze-Lieve-Vrouw was er niet welkom. Het besluit dringt zich op: **Assisië is het anti-Fatima!**

Miljoenen mensen worden aan hun lot overgelaten. Niemand spreekt hen nog over de sacramenten van de Kerk, de rijkdom van de Eucharistie, de cultus van de H. Maagd en de heiligen, de schatten van de goddelijke openbaring die zij niet kennen. De schuld daarvoor ligt bij een Paus die bijna zonder ophouden de lof zingt van het talmoedisch, islamitisch of sjintoïstisch gebed en die zich uitput in leugenachtige complimenten aan het adres van de vertegenwoordigers van alle valse religies ter wereld – vertegenwoordigers die maar al te goed weten waarover het gaat en die er zich van bewust zijn hoe zij de goedgelovigheid van de ongelukkige massa's uitbuiten. Dat alles is in het nadeel van de bevrijdende verkondiging van het Evangelie, dat nochtans het heil in zich draagt van de hele wereld.

naar broeder Bruno Bonnet-Eymard (ingekort)

Assisi, Piazza San Francesco, 24 januari 2002. Centraal staat het enig voorwerp van verering dat voor « alle godsdiensten » aanvaardbaar was: een olijfboom. Niet het Kruis van Christus, die nochtans gezegd heeft: « *Als Ik omhooggeheven zal zijn, zal Ik alles tot mij trekken.* » De profeet Jeremias sprak harde woorden over de trouweloze Bruid: « *Gij vreest Mij niet meer! Lang reeds hebt ge uw juk gebroken, uw banden verscheurd. Gij hebt gezegd: ik wil U niet dienen! Maar op iedere hoge heuvel en onder elke groene boom zijt ge gaan liggen als een hoer!* » (Jer. 2, 19-20).

CHRISTUS IS VERREZEN !

« *Op de eerste dag van de week kwam Maria Magdalena 's morgens vroeg, terwijl het nog donker was, naar het graf, en zag de steen van het graf weggerold* » (Jo. 20, 1).

Deze Maria is de zuster van Martha en van de door Jezus uit de doden opgewekte Lazarus. Zij is de welbeminde, de bekeerde zondares van wie Jezus evenveel hield als van de apostel Joannes. Er zijn nog andere vrouwen naar het graf gegaan, maar Joannes denkt alleen aan Maria Magdalena, die trouwens als eerste was gekomen, toen het nog nacht was.

« *Zij snelde daarom vlug naar Simon Petrus heen, en naar de andere leerling, die Jezus liefhad.* » Het lijkt er op dat alleen die twee bestaan, hoewel het natuurlijk ook waar is dat de andere leerlingen gevlucht waren. Hoe dan ook, Petrus is bij Joannes en Maria Magdalena zoekt hen instinctmatig op om haar ontdekking te melden: « *Men heeft de Heer uit het graf genomen en wij weten niet waar men Hem heeft neergelegd.* »

Ze zegt “wij”: dit bewijst dat de anderen haar wel degelijk vervoegd hadden, zoals de synoptische Evangelies het vertellen.

DE HEILIGE LIJKWADE ALS BEWIJSSTUK

« *Toen gingen Petrus en de andere leerling op weg, en begaven zich naar het graf. Ze waren samen op weg gegaan; maar de andere leerling liep sneller dan Petrus en kwam het eerst bij het graf. Hij bukte zich voorover, en zag het lijnwaad (othonia) liggen; maar hij ging er niet binnen. Nu kwam ook Simon Petrus achter hem aan, ging het graf binnen en zag het lijnwaad liggen, met de zweetdoek (soedarion) die zijn hoofd had bedekt; deze lag niet bij het lijnwaad, maar afzonderlijk opgerold op een andere plaats* » (Jo. 20, 3-7).

Deze laatste woorden onderstrepen het verschil tussen twee soorten “begravenislinnen”: enerzijds de linten die gediend hebben om Jezus’ handen en voeten vast te binden om Hem naar het graf te kunnen brengen, en anderzijds de Lijkwade waarin Jezus’ lichaam gewikkeld was. Wanneer Petrus en Joannes het graf bereiken, zien ze de linten verspreid op de grond liggen. De Lijkwade daarentegen ligt niet wanordelijk uitgespreid – ze is langer dan vier meter! – maar “opgerold” « *op een andere plaats* ». Het woord “plaats” (*topos*) wordt enigszins benadrukt, wat in het Hebreeuws *maqôm*, dat er de juiste vertaling van is, nog duidelijker zou overkomen.

« *Nu ging ook de andere leerling binnen, die het eerst bij het graf was gekomen. En nu hij het zag, geloofde hij ook.* »

Wat « *zag hij* »? De zorgvuldig “opgerolde” Lijkwade, gescheiden van de linten. Wat « *geloofde hij* »? Dat Jezus uit de dood verrezen was: « *Want ze kenden de Schrift nog niet, dat Hij uit de doden moest opstaan.* »

Sint-Jan bekent schuld. Gelukkig doet hij dat, want zo weerlegt de evangelist op voorhand de modernisten volgens wie het geloof in Jezus’ verrijzenis, in combinatie met de oude profetieën, « de ontdekking van het ledige graf » gecreëerd heeft, net zoals de verschijningen van de verrezen Jezus. Het tegendeel is waar. De feiten werden van in het begin erkend, op de allereerste plaats het feit dat men gewoonlijk – maar ten onrechte – « de ontdekking van het lege graf » noemt. Want het graf was niet leeg! Toen Sint-Jan de Heilige Lijkwade « *afzonderlijk opgerold op een andere plaats* » zag liggen “zag” hij Jezus zijn *soedarâ* oprollen zoals hij Hem zo vaak zijn reisdeken had zien opplooiën. « *Nu hij het zag, geloofde hij ook.* » Voor Sint-Jan volstaat het de Heilige Lijkwade te zien om te geloven en sindsdien erkennen de gelovigen van ge-

neratie op generatie in deze relikwie de « *plaats ... waar men aanbidden moet* » (Jo. 4, 20).

De verwijzing naar de Schriften om het getuigenis van het bewijsstuk te bevestigen is pas *achteraf* gekomen.

« VOLGENS DE SCHRIFTEN »

Op Pinksterdag getuigt Petrus dat Jezus verrezen is: zijn Lichaam heeft levend het graf verlaten. Alle apostelen hebben het gezien: « *God heeft deze Jezus doen verrijzen; daarvan zijn wij allemaal getuigen* » (Hand. 2, 32).

Om deze nooit eerder geziene gebeurtenis meer geloofwaardigheid te geven stelt Sint-Pieter zich niet tevreden met het feit dat de apostelen, de leerlingen en de heilige vrouwen ooggetuigen waren. Hij doet een beroep op de Heilige Schrift en haalt de profetie van psalm 16 aan in de Griekse versie van de Septuagint, volgens dewelke Gods Heilige “het bederf” niet zou kennen:

« *God heeft hem opgewekt en verbroken de strikken van de dood; daar het niet mogelijk was dat deze Hem vasthielden. Want David zei van Hem: “De Heer hield Ik altijd voor ogen; want Hij staat Mij ter zijde, opdat Ik niet wankele. Daarom verheugt zich mijn hart en jubelt mijn tong; ook mijn vlees zal rusten vol hoop, want Gij laat mijn ziel niet in het dodenrijk achter. Uw Heilige laat Gij het bederf niet aanschouwen, Gij hebt Mij de wegen van het leven getoond; Gij zult Mij van vreugde vervullen door uw aanschijn!”*

« *Mannen broeders, van de aartsvader David mag men u zeker wel openlijk zeggen dat hij én gestorven is én begraven; zijn graf staat in ons midden tot op de huidige dag. Maar hij was een profeet, en hij wist dat God hem onder ede beloofd had één uit de vrucht zijner lende op zijn troon te doen zetelen. En daar hij de toekomst voorzag heeft hij over de verrijzenis van de Christus gezegd dat Hij niet in het dodenrijk zou worden achtergelaten, en dat zijn vlees het bederf niet zou zien* » (Hand. 2, 24-31).

Abbé de Nantes is ingegaan tegen de modernistische “tekstverklaring” waarvan het boek van de jezuïet Xavier Léon-Dufour, *Résurrection du Christ et message pascal* (1971) nog altijd het prototype is:

« *Zonder ons van een rationalistisch of idealistisch vooroordeel te moeten bedienen, begrijpen we onmiddellijk wat Petrus ondubbelzinnig getuigt: ze hebben de met zijn lichaam verrezen Jezus gezien, gevrijwaard van het bederf van het graf. En het beroep dat hij doet op de Schriften bewijst dat de maatschappij van die tijd er cultureel op voorbereid was om dit nieuwe woordgebruik in zijn volle waarheid te begrijpen* » (*Le mystère de la Résurrection*, CRC nr. 71, aug. 1973, blz. 10-11).

Die voorbereiding bestond uit een lange profetische traditie. Osee had rond 750 vóór Christus reeds aangekondigd dat het door God gestrafte volk van Israël een heropstanding zou verdienen als het zich bekeerde: « *Komt, laat ons teruggaan tot Jahweh! Na twee dagen zal Hij ons doen herleven, de derde dag ons doen verrijzen, opdat wij leven voor zijn aanschijn!* » (Osee 6, 1-2)

Ezechiël beloofde dat Jahweh zijn volk, na de beproeving van de Ballingschap (587-538 vóór Christus), zou doen verrijzen door hun verdorde beenderen opnieuw leven in te blazen: « *Ik zal u spieren opleggen, vlees over u laten groeien, een huid over u heentrekken en een geest in u storten opdat gij le-*

vend wordt. Zo zult gij erkennen dat ik Jahweh ben! » (Ezekiël 37, 6)

Enkele jaren later, rond 550 vóór Christus, roept degene die abbé de Nantes “de Onbekende van de Ballingschap” noemt, Jeruzalem op om zich op te richten uit het stof waarin het als dood neerligt: « *Ontwaak, ontwaak; Jeruzalem, sta op!* » (Isaías 51, 17; cf. 60, 1; 26, 19). Maar de profeet kondigt aan dat deze verrijzenis van een heel volk slechts bekomen zal worden door middel van een geheimzinnige “Dienaar” die door zijn lijden grote menigten zal rechtvaardigen door hun fouten op zich te nemen (Is. 53, 11).

DE VOORAFBEELDINGEN

Tijdens zijn kort openbaar leven heeft Jezus drie doden doen verrijzen. Hij wil hiermee eerst zijn vrienden en daarna het volk ervan overtuigen dat er een leven na de dood is waar toe elke ziel zal verrijzen.

De zoon van de weduwe van Naïn (Lc. 7, 11-17)

« *Enige tijd later ging Hij naar een stad, Naïn geheten, vergezeld van zijn leerlingen en van een talrijke schare. Juist toen hij de stadspoort naderde werd er een dode uitgedragen, de enige zoon van zijn moeder, die weduwe was. Heel veel mensen uit de stad vergezelden haar. Toen de Heer haar zag had Hij innig medelijden met haar; en zei tot haar: “Ween maar niet.”* » Niet lang nadien zou Jezus zelf, enige Zoon van zijn Moeder, die weduwe van Jozef was en alleen achtergelaten was te Nazareth, ten grave gedragen worden! Als Jezus aan de toekomstige smart van het Onbevlekt Hart van zijn Moeder denkt, treft dat zijn eigen Hart waardoor Hij een nooit eerder geziene daad zal stellen:

« *Hij kwam dichterbij en raakte de baar aan; de dragers bleven staan. En Hij sprak: “Jongeman, Ik zeg u: Sta op!” De dode richtte zich op en begon te spreken. Zo gaf Hij hem aan zijn moeder terug.* »

Deze woorden van Sint-Lucas herinneren aan het gelijkaardig wonder dat de profeet Elias verrichtte voor de weduwe van Sarepta (I Koningen 17, 23). Maar toch, wat een verschil! Jezus handelt met een soevereine vanzelfsprekendheid, die het bewijs is van zijn goddelijke almacht. Het wonder van Elias daarentegen vergt nogal wat inspanningen: « *Daarop strekte hij zich tot driemaal toe over de jongen uit, en smeekte Jahweh: “Jahweh, mijn God, laat de ziel van dit kind in hem terugkeren!”* » Jezus handelt vanuit zijn eigen wil en macht, en spreekt maar één woord: « *Jongeman, Ik zeg u: Sta op!* »

We zijn er teveel aan gewend geraakt van het Evangelie te lezen zonder stil te staan bij het feit dat het iets volstrekt nieuws is wat door Sint-Lucas verteld wordt als een gewone gebeurtenis uit het openbare leven van Jezus: de aanraking van een man doet een ander uit de dood ontwaken. Niet verwonderlijk toch, wanneer deze man Christus, de Zoon van de levende God is! « *Allen werden door vrees bevangen; ze verheerlijkten God en zeiden: “Een groot profeet is onder ons opgestaan” en “God heeft zijn volk bezocht!”* »

Deze woorden zijn reeds de erkenning, door het joodse volk, dat Jezus de Heiland is. De getuigen hebben begrepen wat er gebeurd is: God heeft zijn volk bezocht. Nu hebben ze het recht niet meer om Jezus te verlaten. Ze moeten in Hem geloven.

Toch hebben ze Hem gekruisigd, maar ook dat was voorspeld. Daarom wou Hij hun vergeven om hen terug tot bij Hem te brengen, naar de plaats « waar men verkwikking

en vrede vindt ». Want als Jezus het leven aan deze jongeman heeft teruggeschonken is dat uiteraard opdat hij een ander, beter leven zou gaan leiden. Waarom zou Hij het anders doen? En vanaf dat moment kunnen, eerst binnen het Romeinse Keizerrijk, maar later overal waar dit Evangelie gepredikt zal worden, weduwen terug moed vatten in de hoop hun echtgenoot en kinderen terug te zien.

De verrijzenis van de zoon van de weduwe van Naïn is een eerste les over de dood: Jezus leert ons dat het slechts om een overgang gaat. Door dit wonder prent Hij liefdevol de zekerheid in ons hart dat het enige wat we moeten doen is: Hem ontmoeten op onze levensweg en ons door Hem laten “heroprichten” met het oog op een ander soort opstanding – een definitieve opstanding, omdat ze geestelijk is.

Het dochttertje van Jäirus (Mc. 5, 21-43)

De verrijzenis van het dochttertje van Jäirus bereidde de drie uitverkoren getuigen, Petrus, Joannes en Jacobus, erop voor het geloof niet te verliezen wanneer het uur van Jezus' Lijden en Dood zou slagen:

« *Terwijl Hij nog sprak kwamen er lieden van de overste der synagoge, en zeiden: “Uw dochter is gestorven; waarom de Meester nog lastigvallen?” Jezus hoorde wat er gezegd werd en sprak tot de overste: “Vrees niet, maar geloof!” Hij liet niemand met zich meegaan dan Petrus, Jacobus en Joannes, de broer van Jacobus.*

« *Toen zij bij het huis van de overste waren gekomen zag Hij daar het rouwmisbaar en de wenende en luid jammerende mensen. Hij ging binnen en zei tot hen: “Wat tiert en weent gij? Het kind is niet dood, maar het slaapt.” Ze lachten Hem uit. Nadat Hij ze allen had buitengezet nam Hij de vader en moeder van het kind en zijn metgezellen met zich mee en ging het vertrek binnen waar het kind lag. Hij vatte het kind bij de hand en sprak tot haar: “Talita koemi”, wat betekent: “Meisje, Ik zeg u, sta op!”* » (Mc. 5, 35-41).

« *En haar geest keerde weer* ». Na zijn “medisch-gerechtigd” onderzoek bij ooggetuige Joannes ziet Sint-Lucas het kind terug kleur krijgen en opnieuw normaal ademen, alsof hij er zelf bij was!

Marcus van zijn kant schrijft de herinneringen van Petrus op. Hij vervolgt: « *Onmiddellijk stond het meisje op en liep heen en weer; want het was twaalf jaar oud. En ze stonden verstomd van verbazing. Maar Hij gebod hun ten strengste het niemand te laten weten. Ook zei Hij nog dat men haar te eten zou geven.* » (Als goede geneesheer schrijft Lucas zelfs: « *Hij schreef voor haar eten te geven* »).

Waarom deze bezorgdheid voor het materiële? Omdat Jezus zich voorgenomen heeft het leven terug te geven aan diegenen die gestorven zijn en hun zijn eigen Vlees « *te eten te geven* ».

Aan deze ziel die terug tot leven wordt gewekt, voorafbeelding van het sacrament van de Biecht, gebiedt Jezus te eten te geven, voorafbeelding van het sacrament van de Eucharistie.

De verrijzenis van Lazarus (Jo. 11)

Martha en Maria stuurden iemand naar Jezus om Hem te zeggen: « *Zie, Heer; hij die Gij liefhebt is ziek.* »

Hun smeekbede is even eenvoudig als de mededeling van de Maagd Maria aan Jezus bij de bruiloft van Kana: « *Ze hebben geen wijn meer* » (Jo. 2, 3).

« *Toen Jezus dit vernam zei Hij: “Deze ziekte loopt niet uit op de dood maar ze dient tot glorie van God en om Gods*

Zoon te verheerlijken. » Een profetisch woord, dat de wonderlijke genezing als een zekerheid aankondigt. Toch wacht Jezus tot Lazarus overleden is, maar nu wordt Hij ervan op de hoogte gebracht door zijn goddelijke kennis, zonder dat er een boodschapper aan te pas komt: *« Daarop zei Jezus hun ronduit: "Lazarus is gestorven. En om u verheug Ik mij dat Ik er niet aanwezig was, opdat gij geloven moogt" »* (Jo. 11, 14-15).

Het is overduidelijk dat Hij alle gebeurtenissen beheerst! Hij bepaalt er zelfs tot in de kleinste details de loop van, volgens een sedert alle eeuwigheid vastgesteld plan *« tot glorie van God »*.

Het vervolg van de gebeurtenissen is indrukwekkend. Er is een massa mensen op de been, zoals te Kafarnaüm voor de dochter van Jairus. Bethanië lag dichtbij Jeruzalem, op een afstand van ongeveer vijftien staden, of minder dan drie kilometer. Veel joden waren naar Martha en Maria gekomen om hen te troosten bij het overlijden van hun broer. *« Bij zijn aankomst vond Jezus hem reeds vier dagen in het graf. »* Jezus was met opzet zo laat gekomen om het wonder onbetwistbaar te maken, vermits de Wet een wachttijd van drie volle dagen oplegde vooraleer het overlijden vastgesteld kon worden.

« Zodra Martha Jezus' aankomst vernam ging zij Hem tegemoet; Maria bleef thuis. En Martha zei tot Jezus: "Heer, zo Gij hier waart geweest, was mijn broer niet gestorven. Maar zelfs nu weet ik nog dat God u zal geven wat Gij Hem vraagt." » Ze zegt dit alles met een volledige overgave aan de wil van God, en tevens vervuld van een onwankelbaar geloof in de macht van Jezus. Alleen de grootste heiligen zijn in staat om zo iets te zeggen.

« Jezus sprak tot haar: "Uw broer zal verrijzen." Martha zei tot Hem: "Ik weet dat hij verrijzen zal bij de opstanding op de jongste dag." » Dit antwoord bewijst dat de Esseense kringen waarin Jezus vertoefde net zoals de Farizeeën in de opstanding geloofden, dit in tegenstelling tot de Sadduceeën.

« Jezus sprak tot haar: "Ik ben de verrijzenis en het leven. Wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven; en wie leeft en in Mij gelooft zal niet sterven voor eeuwig. Gelooft ge dit?" » Buitengewone openbaring door Jezus van de onuitputtelijke levensbron die van Hem uitgaat en waarmee Hij kan laven wie Hij wil! In Hem is de verrijzenis een kracht die vergelijkbaar is met de energie van een stuwmeer dat in staat is een levensstroom te voeden die tot aan de uiteinden van de wereld reikt.

« Zij zei Hem: "Ja Heer, ik geloof dat Gij de Christus zijt, Gods Zoon, die in de wereld komt." » Martha antwoordt zoals Petrus met de geloofsbelijdenis die Jezus verwacht van al wie zijn genade en wonderen wil bekomen.

« Na deze woorden ging zij heen om Maria, haar zuster, te roepen; heel in stilte zei zij haar: "De Meester is daar, en roept u." Zodra deze het hoorde stond zij haastig op en ging naar Hem toe. »

Martha is de oudste. Zij is een oprechte en deugdzame vrouw, evenals Nicodemus beeld van de rechtvaardigheid van het Oude Testament. Maar Maria, dat is nog wat anders! Ze lijkt eerder op de Samaritaanse vrouw. Ze ontroert Jezus zo diep!

« Zodra Maria kwam waar Jezus was, en Hem zag, viel zij voor zijn voeten neer en sprak tot Hem: "Heer, zo Gij hier waart geweest was mijn broer niet gestorven." » De woorden komen van Martha, maar Maria weent, in tegenstelling tot haar zuster... Jezus heeft zichzelf kunnen beheersen bij Martha, maar wanneer Maria bij Hem komt... *« Toen Hij haar zag wenen, en de joden zag wenen die haar vergezelden, werd Hij hevig bewogen en ontroerd. Hij sprak: "Waar hebt gij hem begraven?" »*

Deze zin kondigt het wonder aan.

« Ze zeiden Hem: "Heer, kom het zien." En Jezus weende. De joden zeiden: "Zie hoe Hij hem liefhad." »

De onvermijdelijke slechte wil en kwaadsprekerij komen voor de dag: *« Kon Hij, die de ogen van de blinde heeft geopend, niet evengoed zorgen dat deze niet stierf? »* Hierdoor kunnen we vaststellen dat de genezing van de blindgeborene een dermate bewezen gebeurtenis was dat zelfs de vijanden ze erkenden...

« Jezus dan, opnieuw hevig bewogen, kwam bij het graf. Het was een grot, en een steen sloot de ingang af. Jezus sprak: "Neemt de steen weg." »

Dan komt Martha tussenbeide omdat ze beducht is voor de vreselijke teleurstelling als er geen wonder zou gebeuren nadat het lijk tevoorschijn is gehaald: *« Heer, hij ruikt al; want het is reeds de vierde dag. »*

Jezus weet het wel. Hij heeft zolang getalmd met te komen om het wonder nog meer uitstraling te geven. Hij antwoordt eenvoudigweg: *« "Heb Ik u niet gezegd: Wanneer ge gelooft zult ge Gods heerlijkheid zien?" »*

« Men nam dus de steen weg. Toen sloeg Jezus de ogen omhoog en sprak: "Vader, Ik dank U omdat Gij Mij hebt verhoord. Ik wist wel dat Gij Mij altijd verhoort; maar Ik zeg het terwille van de omstaande menigte, opdat ze mogen geloven dat Gij Mij gezonden hebt." »

Jezus toont dat Hij groter is dan Elias die moest smeken om het offer op de Karmel door het hemels vuur te laten verteren: *« Geef mij antwoord; Jahweh, geef mij antwoord opdat dit volk wete dat Gij God zijt, o Jahweh, en dat Gij weer hun hart tot U trekt! »* (1 Kon. 18, 37) Maar Elias was slechts een profeet. Jezus is veel meer: een Zoon die één is met zijn Vader.

« Na deze woorden riep Hij met luider stem: "Lazarus, kom uit!" En de dode kwam tevoorschijn, de voeten en handen in windsels gewikkeld en zijn gezicht met een zweetdoek omwonden. Jezus zei hun: "Maakt hem los en laat hem gaan." »

De verrijzenis van Lazarus, die door Jezus' stem aan de dood ontruikt is, is een onbetwistbare uiting van de goddelijke glorie en een voorafbeelding van de toekomstige verrijzenis. Het is een door Jezus gewilde allegorische voorafbeelding die door Sint-Jan goed begrepen en verteld wordt en die aantoonde dat Jezus waarlijk de verrijzenis en het leven is, zoals Hij het in al zijn predikingen verklaard heeft. Wie in Hem gelooft, bezit reeds het eeuwig leven; en op de laatste dag zal hij verrijzen zoals Lazarus, beter nog dan Lazarus, **want het zal voor altijd zijn.**

Maar vooraleer elke mens in staat wordt gesteld om het eeuwig leven te bekomen moet Jezus eerst zelf sterven en verrijzen. [Wordt vervolgd]

broeder Bruno Bonnet-Eymard